

- ה. על-פי הנ"ל יובן גם מה שכתוב בהפטרות פרשת החדש - ההפטרות ששייכת לחדש ניסן, בחינת
 בן - בתחילתה וסיומה, בחלק שאמירתו היא על-ידי הנשיאים³¹:
 התחלת ההפטרות - "כל העם הארץ יהיו אל התרומה הזאת לנשיא בישראל"³²: "עם" - מלשון
 עוממות¹⁸, שהם דברים נפרדים. ו"כל העם גו' אל התרומה גו' לנשיא" - הוא עניין ההעלאה והרוממות
 (כידוע³³ ש"תרומה לשון רוממות") של העם אל הנשיא.
 ועל-דרך מה שכתוב³⁴ "ארוממך אלקי המלך", שהוא ענין העלאה מלמטה למעלה³⁵, לרומם ולהעלות
 את בחינת "אלקי המלך", כח הפועל שבנפעל שמספירת המלכות, לבחינת רוממות העצמי.
 ולאחרי-זה באה ההמשכה מלמעלה למטה - כהפירוש השני³⁵ ב"ארוממך אלקי המלך" - להמשיך
 בחינת רוממות העצמי בבחינת "אלקי המלך".
 והמשכה זו היא בב' אופנים שאודותם מדובר בסיום ההפטרות: (א) "כי יתן הנשיא מתנה לאיש מבניו
 נחלתו היא לבניו תהיה אחוזתם היא בנחלה"³⁶, וכנזכר לעיל שירושה אין לה הפסק; (ב) "וכי יתן מתנה
 מנחלתו לאחד מעבדיו והיתה לו עד שנת הדרור ושבת לנשיא"³⁷, והיינו לפי שעבד הוא בחינת נפרד,
 ולכן אין זה ענין תמידי, וכנזכר לעיל שמתנה יש לה הפסק.
 ומסיים³⁷: "אך נחלתו בניו להם תהיה". ולכאורה אינו מובן: מדוע חוזר וכופל ענין זה - לאחרי
 שכבר נתפרטו ב' האופנים הנ"ל?
 אך הענין הוא - שבזה מוסיף שאמיתית מעלת הבן היא כאשר ישנו גם מעלת העבד:
 "כי יתן הנשיא מתנה לאיש מבניו גו'" - הרי זו מעלת הבן מצד עצמו. אבל עדיין אין כאן מעלת
 העבד. ולכן ממשיך: "וכי יתן מתנה מנחלתו לאחד מעבדיו וגו'". ולאחרי כן חוזר ומסיים "אך נחלתו
 בניו להם תהיה" - שכאן מדובר אודות בן שיש לו גם מעלת העבד: עבד שהוא בן או בן שהוא עבד³⁸,
 שאז ישנן ב' המעלות, כנ"ל.
 ו. ובה יובן גם מה שכתוב בסיום הפטרות פרשת השבוע - פרשת צו - "אל יתהלל חכם בחכמתו
 ואל יתהלל הגבור בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו כי אם בזאת יתהלל המתהלל וגו'"³⁹:
 לכאורה אינו מובן: כיון שהתורה קוראת אותו בשם "חכם" "גבור" ו"עשיר", הרי מובן, שהוא אכן
 חכם גבור ועשיר באמת, והיינו, שאין זה באופן שרק נדמה לו שהוא חכם גבור ועשיר, אלא כן הוא
 על-פי תורת אמת. ואם כן, מדוע "אל יתהלל גו'" - הרי חכמה גבורה ועשירות הן מעלות אמיתיות,
 שלכן אמרו רז"ל⁴⁰ "אין השכינה שורה אלא על חכם גבור ועשיר", וכידוע שמעלות אלו הם בג' הקוין⁴¹:
 חכמה - בקו הימין, גבורה - בקו השמאל, ועשירות - בקו האמצעי (שעולה עד הכתר⁴², ולכן הרי זה
 ענין של עשירות, בלי גבול), ואם כן, מדוע "אל יתהלל גו'!!"
 וידוע הביאור בזה במאמרו של רבינו הזקן⁴³, שאין כוונת הכתוב לומר שענין ההילול צריך להיות
 רק ב"השכל וידוע אותי" ("בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי"), ואילו בחכמה גבורה ועשירות
 לא צריך להיות ענין ההילול כלל, אלא הפירוש הוא: "אל יתהלל חכם בחכמתו .. הגיבור בגבורתו ..
 עשיר בעשרו", בחכמה וגבורה ועשירות בלבד; "כי אם בזאת יתהלל המתהלל גו'", שכאשר ישנו הענין

(38) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ז ע' ט.

(39) ירמי' ט, כב"כג.

(40) שבת צב, א. וש"נ.

(41) ראה שער האמונה פי"ב. פי"ח. שערי אורה שער החנוכה

ד"ה רני ושמחי פט"ו. לקוטי לוי"צ אג"ק ע' תב.

(42) ראה המשך תער"ב ח"א ע' רכ ואילך. ועוד.

(43) ראה ד"ה אל יתהלל גו' (הנחות הר"פ ע' עח. סה"מ

תקס"ח ע' מא). וראה גם לקו"ש חיי"ט ע' 85 הערה *31. ועוד.

(31) ראה תורת מנחם - רשימת היומן ע' תטו. וש"נ.

(32) יחזקאל מה, טז.

(33) תו"א ויקהל פח, ד. ובכ"מ.

(34) תהלים קמה, א.

(35) ראה תו"א מקץ מ, ג ואילך. ויקהל שם ואילך. ובארוכה -

המשך תער"ב ח"א פש"ה ואילך. ח"ב פש"מ וז ואילך. תורת מנחם

- התוועדויות חמ"א ע' 4 ואילך; ע' 73 ואילך.

(36) יחזקאל מו, טז.

(37) שם, יז.